

László Noémi

Százegy

Mikes International

Hága, Hollandia

2006.

Kiadó

'Stichting MIKES INTERNATIONAL' alapítvány, Hága, Hollandia.

Számlaszám: Postbank rek.nr. 7528240

Cégbejegyzés: Stichtingenregister: S 41158447 Kamer van Koophandel en Fabrieken Den Haag

Terjesztés

A könyv a következő Internet-címről tölthető le: http://www.federatio.org/mikes_bibl.html

Aki az email-levelezési listánkon kíván szerepelni, kérjük küldjön egy emailt a következő címre:

mikes_int@federatio.org

A kiadó nem rendelkezik anyagi forrásokkal. Többek áldozatos munkájából és adományából tartja fenn magát. Adományokat szívesen fogadunk.

Cím

A szerkesztőség, illetve a kiadó elérhető a következő címeken:

Email: mikes_int@federatio.org

Levelezési cím: P.O. Box 10249, 2501 HE, Den Haag, Hollandia

Publisher

Foundation 'Stichting MIKES INTERNATIONAL', established in The Hague, Holland.

Account: Postbank rek.nr. 7528240

Registered: Stichtingenregister: S 41158447 Kamer van Koophandel en Fabrieken Den Haag

Distribution

The book can be downloaded from the following Internet-address: http://www.federatio.org/mikes_bibl.html

If you wish to subscribe to the email mailing list, please send an email to the following address:

mikes_int@federatio.org

The publisher has no financial sources. It is supported by many in the form of voluntary work and gifts. We kindly appreciate your gifts.

Address

The Editors and the Publisher can be contacted at the following addresses:

Email: mikes_int@federatio.org

Postal address: P.O. Box 10249, 2501 HE, Den Haag, Holland

ISSN 1570-0070

ISBN-10: 90-8501-075-6

NUR 306

ISBN-13: 978-90-8501-075-3

© Mikes International 2001-2006, László Noémi 2004-2006, All Rights Reserved

A KIADÓ ELŐSZAVA

A HOLLANDIAI MIKES KELEMEN KÖR és a MIKES INTERNATIONAL közös szervezésében 2006. szeptember 21-24. között kerül megrendezésre a 47. Mikes Tanulmányi Napok, amelynek címe: *MAGYAR KULTÚRA I. — MAGYAR IRODALOM WORLD-WIDE. Három pólus: Magyarország, Utódállamok, Nyugat.* A műsorban péntek este (szeptember 22.) szerepel László Noémi, akivel Arday Géza beszélget majd az *Irodalmi Párbeszéd* keretében. Ezt előkészítendő, közöljük elektronikusan a szerző negyedik verseskötetét, amely a kolozsvári Erdélyi Híradó Kiadó és a budapesti Fiatal Írók Szövetsége közös kiadásában jelent meg hagyományos formátumban 2004-ben.

A Bibliotheca Mikes International könyvkiadásunk keretében az alábbi kötetek jelentek meg eddig az irodalom sorozatban:

- **CZIGÁNY, Lóránt:** ANGOL AZ ÚTLEVELEM, DE MAGYAR A BÜSZKESÉGEM
- **IGNOTUS, Pál:** BÖRTÖNNAPLÓM - EMLÉKIRATOK A HALOTTAK HÁZÁBÓL
- **KRSTIĆ, Boško:** KASTEL BERINGER - A BEHRINGER KASTÉLY
- **KRSTIĆ, Boško:** VODOLIJA - VÍZÖNTŐ
- **LADIK, Katalin:** A NÉGYDIMENZIÓS ABLAK
- **LADIK, Katalin:** FŰKETREC
- **LADIK, Katalin:** KIÜZETÉS ~ JEGYESSÉG
- **LADIK, Katalin:** IKAROSZ BICIKLIJÉN - Ősszegyűjtött versek (1962-1984)
- **KEMENES GÉFIN, László** (Szerk.): NYUGATI MAGYAR KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA, 1980
- **FERDINANDY, György** (Szerk.): NYUGATI MAGYAR SZÉPPRÓZA ANTOLÓGIÁJA, 1982
- **BORBÁNDI, Gyula** (Szerk.): NYUGATI MAGYAR ESSZÉÍRÓK ANTOLÓGIÁJA, 1986
- **BORBÁNDI, Gyula** (Szerk.): NYUGATI MAGYAR TANULMÁNYÍRÓK ANTOLÓGIÁJA, 1987
- **PASZTERNÁK, Borisz Leonyidovics:** KARÁCSONYI CSILLAG - Kései versek (1945-1960)
- **SEGESVÁRY, Viktor:** ÍFJÚKORI VERSEK ÉS ÍRÁSOK
- **SULYOK, Vince:** CÉLTALAN ÉG ALATT
- **SULYOK, Vince:** EGY ŐSZ ÖRÖK EMLÉKE
- **SULYOK, Vince:** FÉNYÖRVÉNY ÉLETÜNK - Szubjektív válogatás 44 év verseiből
- **SULYOK, Vince:** RÁMDÖNTÖTT VILÁG
- **SULYOK, Vince:** TEGNAPODBAN ÉLSZ
- **VOLD, Jan Erik:** JÉGCSAPIDŐ

Hága (Hollandia), 2006. május 2.

MIKES INTERNATIONAL

PUBLISHER'S PREFACE

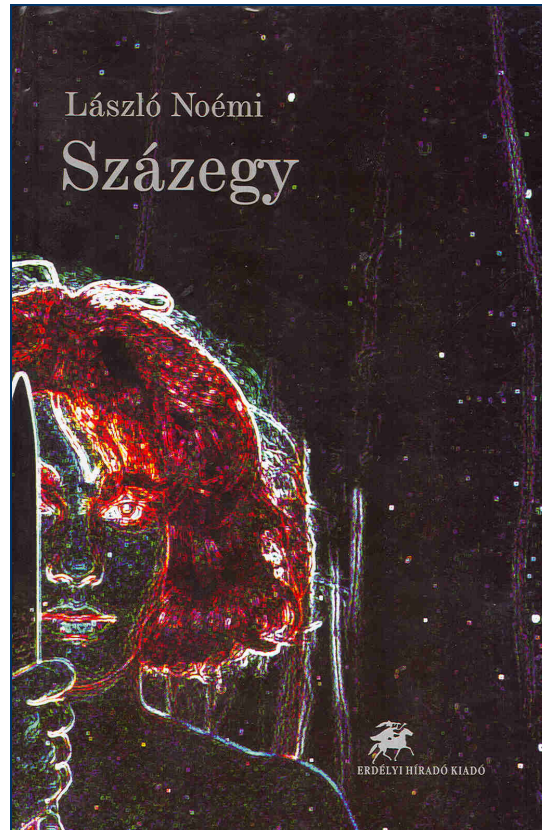
Noémi László, the author of present volume will take part in the 47th Mikes Study Week Conference, organized jointly by the HOLLANDIAI MIKES KELEMEN KÖR (Association for Hungarian Literature, Art and Science in the Netherlands) and MIKES INTERNATIONAL between September 21-24 2006. She will be hosted by Géza Arday in the *Literary Dialogue*. As a preparation to this event we are now publishing electronically her fourth volume entitled '*One hundred and one*' that was published in traditional book form in 2004 by Erdélyi Híradó Kiadó (Kolozsvár) and Fialat Írók Szövetsége (Budapest).

The following volumes were published in the literary series of Bibliotheca Mikes International:

- **CZIGÁNY, Lóránt:** "MY PASSPORT IS ENGLISH, BUT MY PRIDE IS HUNGARIAN" (in Hungarian)
- **IGNOTUS, Pál:** MY PRISON DIARY (in Hungarian)
- **KRSTIĆ, Boško:** THE BERINGER CASTLE (Bilingual: Serbian-Hungarian. Translated from Serbian into Hungarian by : RAJSLI, Emese)
- **KRSTIĆ, Boško:** AQUARIUS (Bilingual: Serbian-Hungarian. Translated from Serbian into Hungarian by : BESZÉDES, István and VARGA, Piroska)
- **LADIK, Katalin:** THE FOUR DIMENSIONAL WINDOW (in Hungarian)
- **LADIK, Katalin:** GRASS CAGE (in Hungarian)
- **LADIK, Katalin:** EXPELLED ~ ENGAGEMENT (in Hungarian)
- **LADIK, Katalin:** ON IKARIA'S BIKE - Collected poems [1962-1984] (in Hungarian)
- **KEMENES GÉFIN, László** (Ed.): ANTHOLOGY OF HUNGARIAN POETS IN THE WEST, 1980 (in Hungarian)
- **FERDINANDY, György** (Ed.): ANTHOLOGY OF HUNGARIAN PROZE IN THE WEST, 1982 (in Hungarian)
- **BORBÁNDI, Gyula** (Ed.): ANTHOLOGY OF HUNGARIAN ESSAY IN THE WEST, 1986 (in Hungarian)
- **BORBÁNDI, Gyula** (Ed.): ANTHOLOGY OF HUNGARIAN TREATISE IN THE WEST, 1987 (in Hungarian)
- **PASTERNAK, Boris Leonidovich:** CHRISTMAS STAR – Late poems (1945-1960) (Translated into Hungarian by GÖMÖRI, György & SULYOK, Vince) (in Hungarian)
- **SEGESVARY, Victor:** EARLY POEMS AND WRITINGS (in Hungarian)
- **SULYOK, Vince:** UNDER AIMLESS SKY (in Hungarian)
- **SULYOK, Vince:** AN AUTUMN'S ETERNAL MEMORY (in Hungarian)
- **SULYOK, Vince:** LIGHT SWIRL LIFE — Subjective Selection from 44 Years' Poems (in Hungarian)
- **SULYOK, Vince:** A WORLD KNOCKED OVER ON ME (in Hungarian)
- **SULYOK, Vince:** YOU LIVE IN YOUR PAST (in Hungarian)
- **VOLD, Jan Erik:** ICICLE PERIOD (Translated from Norwegian into Hungarian by: SULYOK, Vince)

The Hague (Holland), May 2, 2006

MIKES INTERNATIONAL

László Noémi

1996-ban szerez magyar-angol tanári diplomát a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetemen. Szakfordításból és tolmácsolásból él. Első verseskötete 1995-ben jelent meg, *Nonó* címmel. Ezt követte még három, *Az ébredés előterében* – 1996, *Esés után* – 2000, *Százegy* – 2004. 1998 és 2001 között Budapesten az ELTE Modern angol irodalom doktori programjának volt hallgatója. Ebben az időszakban nyílt alkalmá William Butler Yeats verseket, William Hazlitt esszéket, William Blake, Dorothy Wordsworth, Mary Shelley levél- és naplórészleteket magyarra fordítani. Előreláthatóan jövőre jelenik meg első gyerekvers-kötete. A Román Írószövetség debüt díját, a Magyar Írószövetség Sziveri díját, a Tokaji Írótábor díját, a Petőfi Sándor irodalmi díjat, az Irodalmi Jelen vers-díját, illetve a Nizzai kavics díjat mondhatja magáénak.

TARTALOM

<i>A Kiadó előszava</i>	<i>III</i>
<i>Publisher's preface</i>	<i>IV</i>
<i>Semmi himnusz</i>	<i>1</i>
Biztos talaj	2
Pszudoszféra	3
Angyali üdvözlét.....	4
Lépés	5
Árnyékgondozás.....	6
Sebesség.....	7
Egy kis romantika	8
Özönlés.....	9
Mennyire szép lesz	10
Szomorúság.....	11
Példa.....	12
Viszonylag könnyű	13
Semmi himnusz	14
<i>Családfa</i>	<i>15</i>
Vízözön.....	16
Tektonikus vonal.....	17
Repülés.....	18
Szelek hátán.....	19
Átkelés.....	20
Tenger alatt	21
Nyomtalanul	22
Helytörténet	23
És, és, és.....	24
Itatós.....	25
Organikus torzó	26
<i>Hangok a szomszéd szobából</i>	<i>27</i>
A könnyűség	28
A másik	29
Szép üzenet	30
Levélke	31

Időmilliomos	32
Reggeli kérdés	33
Tenor, bariton	34
Harag	35
Alkalmazott grammatika	36
Fricshimnusz	37
Milyen milyen	38
Miért nem	39
Lazítás	40
<i>Utca, ház</i>	<i>41</i>
Nyitás	42
Tárgy és tekintet	43
Merészen	44
Kései lavírozás	45
Hasadék	46
Bioszobor	47
Voodoo	48
Egyfelvonásos	49
Monológ	50
Folyton rettegve	51
Utca, ház	52
Á, semmiség	53
Parancsolat	54
<i>Katasztrófakezelés</i>	<i>55</i>
Életgyakorlat	56
A jó szó	57
Sörök, örök sörök	58
Börtönudvar	59
Jegyzőkönyv	60
Intés az őrzőkhöz	61
Fél lábon	62
Ábécé	63
Harminc	64
A török-tatár kapcsolat	65
-hoz, -hez, -höz	66
A jótett helye	67
Katasztrófaellenőr	68

<i>Kérdőív álmodozóknak.....</i>	69
Alapdolgok.....	70
Mindent a kézben.....	71
Határeset.....	72
Akár-akár	73
Amit tudni kell	74
A mögöttes tartalom	75
Kíváncsiság	76
Egész nap	77
Párhuzam.....	78
Türelem.....	79
Vélemény.....	80
Szívszájszó	81
Ellenköszöntő	82
<i>Aranykürtök.....</i>	83
Elkerítve.....	84
Hol a nevetés	85
Előkutatás	86
Szakvélemény	87
Fontos a pontos.....	88
Altató.....	89
A gazdát bekeríti háza	90
Változások.....	91
Kémia	92
Operett	93
Aranykürtök.....	94
Műfajmeghatározás	95
Körgyűrű	96
<i>Az Óperenciás.....</i>	97
Az Óperenciás	98
Tilaka	99
Asztrális	100
Vihar előtti.....	101
Meteor	102
Természetfilm, tócsa	103
Kincskereső.....	104
A fák fölé terítve.....	105

Kicsit a földön.....	106
Ajándék.....	107
Falevél	108
Érzéki csalódás.....	109
0. A Bolond	110

SEMMI HIMNUSZ

Biztos talaj

Ha minden más volna, az volna baj:
miért nem inkább így van.
Miért nem lettem fa, folyó,
a világtengeren hajó,
magam alatt biztos talaj,
miért nem írtam
mindent kicsit más rend szerint,
mint aki nem néz, csak tekint,
csak összevon és visszalát,
halomba hordja, mint a fát
az érdeket, az érveket,
alatta lobból lépeget,
nem sebbel,
nem láthatárnyi árnyvitéz
terelte félsereggel,
mint most itt;
nem a sírban,
ahol a sok miértnemírtam
nem piroslik.

Pszeudoszféra

Mindenevés és önmarcangolás
között az átmeneti sávon
romolhatatlan érzelmek és elvek
páholyában

szerettem volna élni, én arany,
a középigazodás netovábbja
a konfliktusok réme és a báj,
a könnyedség lovagja

szerettem volna élni, én korom,
te sűrű ár a tompa tű fokán
te országos tülekedés a bajban

szerettem volna úgy vonulni el
hogy fém papír por érintése ne
hagyhasson maradandó nyomot rajtam.

Angyali üdvözet

Mire megérkezem,
a lélekjelenlét
helyére áll velem.

Művészi lesz az összhatás,
ahogyan minden indulatra
ráfagy a máz

és megkondul a köszönés,
cipősarok ércpontosan csikordul —

mire megérkezem,
egy arc
kicsorbul.

Lépés

Holnap egy évet, egy napot,
egy percet, talán annyit sem öregszem,
szeles tetőn, ahol figyelni kell,
míg alattomosan lapul a testem —

helyet keres, ahol betörhet
a feltérképezhető pillanatba,
egy villanást, mely fontossá teszi,
határozottan élni hagyja;

holnap emlékforgács zuhog
képzelt egemből minden földi martra,
s míg figyelem, mi miben akad el,
suhannak percek, napok, évek —

holnap arra a bizonyos
szeles tetőre lépek.

Árnyékgondozás

Gyertya ég, ilyenkor a
gyanú árnyékát gondozom.

Mihez fér hozzá, hogyan fest
ritkán mérlegelt dolgokon.

Lassan gomolyog az idő,
a szoba minden sarka tompa.

Ha tengermélyre hullanék,
a víz hulláma visszadobna

szobámba, ahol mialatt
egy füstfogta szálát kitepek

kibontakozik a sötétség
és összehajlik minden árnyék —

ha volna is ezer talány
a tengerhez odatalálnék.

Sebesség

Álmomban utazunk a vonaton.
Sok ismeretlen, egyik sem apám.
Vízcsepp szalad az álom ablakán:
az elszalasztott alkalom.

Mindenholnan apák hangja szól.
Iramlik sebesebben, mint az áram.
Ha felébrednék, ott is hallanám.
Fényes tölcsek bomlanak a tájban,
száll a szerelvény, nem lassít sehol.

Újabb állomás, ezt is elhagyom.
Álmomban könnyen változom.

Egy kis romantika

Időnként arra ébredek:
de jó, hogy telik az idő.
Lemegy a nap, hull a levél,
holnap megered az eső,
de jó, hogy vége, lakható
ismét a gépek csarnoka.
A földre ráfekszik a hó,
egyébnek nincs is már hova,
fehér, kék, szürke, fekete,
nincs semmi, ami felkavar,
nyugodt a lélek tengelye:
nem próbálgatja égi kar
s ha zene szól, csak a patak
bolondozik a jég alatt —
időnként arra ébredek:
nem tudom, mit miért szabad.

Özönlés

Élnek a házak, az ágak nélkülem is
kivirulnak. Kopnak a kőfalak alján
szélben-esőben a járdák. Már nem
vasból, rézből, ezüsből készül a reggel.
Már lepedőből, szappanból, celofánból
készül, messze lobog, vagy száll, mint
új buborék, és tükrözi lágyan a semmit,
élnek a házak, az ágak égre merednek,
kopnak a kőfalak alján guruló hangok,
nincs nevetés, nincs félelem és nincs
bátor igazság, már nem vasból, rézből,
ezüsből készül a lélek, már levegőből,
sablonból, szeletekből készül, rezzen
a fényben, szélben nyikorog, széthull,
élnek a házak, ágakon érik a felleg,
majd kihal s teleáraszt mindent
szürke idővel.

Mennyire szép lesz

Mennyire szép lesz
abban a hitben
aludni el
hogy valamire vittem

mennyire szép lesz
tág mezőben
hol a fűszál sem
felelőtlen

hol zord az észak
szorgos a hangya
nő a szerencse
nagyra nagyra

világ sírköve
mélyen mélyen
mennyire szép lesz
békeességben.

Szomorúság

Mindig azt hiszem: más miatt
ereszkedik a felhő,
púpos az aszfalt,
görcsösek a fák.

Mindig azt hiszem: messziről
érkezik lassan,
költözik belém
a szomorúság.

Mindig azt hiszem: várni kell,
elfogy, vagy felszáll,
tenger színéről
téli pára,

ő pedig szelíden lakik
hitem alatt, és
biztonsággal
teríti azt magára.

Példa

Még mindig
nem mondhattam el, mi minden
eszembe jut, pedig több semmiség
elfér a rakoncátlan tincsen, amit
ujja köré teker az ember.

Mit kezdjek például a félelemmel,
ha nem találtam még okára, oly
sokára próbáltam keresni.
Rögtön abbahagytam.

Azóta néha összejön a repülés
de akarattal irányíthatatlan.

Viszonylag könnyű

Viszonylag könnyű eltépni a szálát
hős, holdvilágos éjjelek külön font
párhuzamos szálát

a végtelenben, hol a hold a pont
amiből ki a mindenséget

ez is viszonylag könnyű feladat
leginkább akkor ha már darabokra
gyomromban nyugszik minden izgalom
ne fátylat rá de spongyát

viszonylag könnyű eltépni a szálát
aztán szevasz irány
szevasz dimenzió

a feltámadó vaksötétben
egy izzószálon függ az életem
viszonylag könnyű

Semmi himnusz

Mintha már nem érhetne ártalom.
Hirtelen semmi súly a vállamon.
Mintha köldököm mögött sütné a nap.
Mintha minden kicsit hamarabb
történne, mint ahogyan várom
s nem volna se életem, se halálom
se jó, se rossz, se fájdalom, se vétek.
Mintha út nyílna ott, ahova lépek.
Hirtelen nincs se kívül, se belül.
Mintha a világ volna egyedül.
Mintha az előbb volna az után.
Mintha túlvolnék a haláltusán
s innen azon, amibe behaltam.
Mintha keresztülsuhanhatnék rajtam
és mindenem, ami feléled.
Mintha belélegezhetném a mindenséget.

CSALÁDFA

Vízözön

Távol-közel nyíló
veszedelemmel
csupa korom,
csupa korom a tenger.

Viharzó paripák:
a szélsodorta lomb,
a holdsütötte álomparti fák.

Levelek tengere,
hullámok erdeje,
emlékezetben lobbanó parázs:

titkos beszédre titkos hallgatás,
nap-pázsit, éggömb,
föld-ágy, holdmoha.

Tektonikus vonal

Mi volt korán, korábban mi volt.
Tűz tűzbe hullt, üresség zakatolt.

Éj nem sötétlett, hajnal nem hasadt.
Élők vezettek hajlott holtakat

a sosem látott, messzi virradatba,
hogyan szemük fényét fénye visszaadja.

Földrészek úsztak földrészek felett.
Mi volt korán, korábban elveszett.

Repülés

A hangok által megtisztult a száj,
az orr, a homlok.

Megnyílt a bordarács,
elszállt a félsz,
kirajzottak a gondok,

és mérhetetlen, sötét terekben
biztos talajra lelt a fürge láb.

Suhant a kő, a vas,
a messzeség beomlott
dobbant a test,
feszült, futott tovább;

lobbant a csontvelő
mélyére bújt erő
és repüléssé vált a rohanás,

kettéhasadt a párolgó, magas
levegőrengeteg: az ég taván
suhan a csont, a hús — a hang után.

Szelek hátán

Földre borulni, hajló ág alatt,
vízfakadást kutatni,

jó volt a végig érlelt mozdulat,
a napteherrel zuhanó gyümölcs,

a magvak zizzenése,
sötétség érkezése,

fehér halak a tenger fenekén,
a tükör-égen korom-madarak,

utak, jelek, körök,
úszó csillagködök,
röglobbanás a levegő taván;

a legutolsó hegy túloldalán
jó volt repülni, szélre ülni fel,
égen és földön nem tévedni el.

Átkelés

Átkelni könnyű volt.
Semmiért, semmi ellen.

Ruhátlanul, merészen,
hit, cél, gond, hiba nélkül.

A görgetegen át,
a darabrengetegben.

Halnak, madárnak,
vadnak könnyű volt
úszni, repülni, kúszni,

zajban, zshivajban,
csenddel a szem fölött,
a homlokcsont mögött;

elhagyni holtakat
mederben, fán, csapáson,

sodródni sárral, széellel, árral;
elhagyni azt is, ami ismeretlen,

amíg mások maradtak
mindenért, minden ellen,

és hegyek keltek életükön által.

Tenger alatt

A csoda nem, a rossz idő igen:

három napnál tovább,
ameddig meg nem haltak,
villámcsapásnyit még azon is túl.

Jöttek, mentek, feküdtek:
kövön, fűvön, havon;
az Óperenciás tenger alatt.

Nem a kedvük,
a hangjuk ment el. Az érverésük
melege tartott három napon át.

Utána volt a gond,
hidegek árapálya
szemek és szájak szegleteiben.

Alig dadogtak, nézték kancsalul
az eget, amíg rájuk nem szakadt,
és nem volt itt, és nem volt odaát.

Nyomtalanul

Sötét verembe álmodták maguk
és tó vizén aludtak
és venyigéről keltek.

Hullt a kalász, és elhullt magzatuk.
Felleg hasalt a kertre,
ösvény nyílt az egekbe.

Indulni sem, fordulni sem tudtak.
Forogtak, hajladoztak.
A földbe gyökereztek.

Álmodtak törzset, ágat, koronát,
amit szél nem röpít,
izzás nem pusztít el;

és harmat hullt, fordultak csillagok,
és jég esett, lángrózse pattogott,

földek szakadtak, felleg szállt tova,
és árnyékuknak sem maradt nyoma.

Helytörténet

A váll alatt együtt lakott a vég,
a rég, a semmi. A még, a lenni.

A becs, a bűn, a vágy, a tisztesség,
az látszatéló és a tetszhalott.

A váll alatt mind kővé vált, megégett.

A váll fölött a tiszta ég lakott.

És, és, és

Az égi rajzok nem mozdultak el,
csak szén a szénről, kéz tört le a kézről.

Eső futott a lég kincseivel
oda, ahol fonák földmélyi koronák
ága-bogával fogóznak a fák,

és minden ág hegyén
szemernyi fönnakadt,
és elindult a törzs felé a fény,

és rajzok sík egén
egy ív: a mozdulat
a földre küldte sugárerejét,

és szénre szén nőtt,
kézre forrt a kéz,

és felfedezte minden tört egész
a változások csillagrendszerét.

Itatós

Hegyek, havak között,
az ég felé.
Gyalog.

Szakadtan és törötten.
A föld miatt,
ami még senkié.

Fenyők miatt.
Gyökértelen,
maroknyi félelem,

beszédre termett, meleg valóság.
Mozgott csak, nem haladt,

és nem számolta, hányszor haldokolt
más rajzú fák, más ízű föld alatt,

hányszor gyúrte az álom itatóságát
a tájban, ami nem volt semmije,

hogyan mag és hús helyett
legyen mit ennie,

hogyan legyen ég és föld
és pusztá mozgás.

Organikus torzó

Arany, ezüst, réz, vas, acél, ideg.
Homlok-barázda, madárraj, higany.

A mennyezet biztos pontjaiban
megkapaszkodva nem ingani meg.

Szárnyak szele, fémgymrok horkanása:
pörgő malomban búgócsiga tánca.

A játékot egy másik játék játssza:
rohan, megtorpan, megtorpan, rohan,

a koponyagolyókat jóra, rosszra,
mint nap a földet: félgömbökre osztja,

lesz fél-egész, lesz szögletes-kerek
arany ezüst réz vas acél ideg.

HANGOK A SZOMSZÉD SZOBÁBÓL

A könnyűség

Mennyire könnyű egymásról mesélni
az ezeregy levelű fa alatt
vivő ösvényen, amiről letérni
gyengénél is gyengébb az akarat;

mennyire könnyű, elviselhetetlen,
egymásban élni, mint erdőn a köd,
ahogy az ágakon előre lebben
és megpihen az odvas fák között,

oly egyszerű a hús utáni áram
zsúfolt vizében egymást érteni,
és tudni pontosan: a 'rádtaláltam'
ezeregy száraz jelentése mi;

tudni miért, mi úz el, mi marasztal,
az ég alatt alig néhány arasszal.

A másik

Ismered, mint járt utat,
mögötted dőndülő kaput,
hordod magadban, felásatlan
kertet, gazdátlan árnyékok
helyét,

beszélgetsz vele, viharvert
napóra, törött szobor
szökőkút peremén,

elrejt, ha kell, sövénybe
vágott nyílás, ahol soha
nem látott figurák

jönnek feléd
a ferdén szűrt
sugárban.

Szép üzenet

Ne adj feledhetetlent, fontosat.
Egész kicsit se erőlted magad.
Egész kicsit se nézd a szemsarokból:
mások mit gondol.

Egyáltalán: ne adj. Annyi se kell,
amennyit gondolod, hogy elveszel,
amennyi gondolod, hogy jár nekem.
Csak lélegezz szépen tovább,
szívem.

Levélke

Csak azt tudom, hogy egyszer
megállított a hangod,
hogy volt egy esti séta,
amire nem jött reggel,

hogy most az éjszakában
utak hálója bomlik,
és annyi ismeretlen
tárgyat sodor az áram;

csak azt tudom, hogy élni
csukott szememmel élek,
tanulom a sötétben
a perc hosszát kimérni;

felemelek egy tárgyat,
azzal, hogy majd leejtem —
kitartóan felejttem
a nagy tragédiákat.

Időmilliomos

Óra kondul, nem számolom, hányszor.
Fordul az árnyék, nő a fű, hiányzol.
Loccsan a víz, híd hajlik, hattyú moccan.
Mi történt, most miért nem visszakoztam.
Haj hull, térd fárad, szem világa tompul.
Már nem veszettül, nem is átkozottul,
csak egyszerűen látni szeretnélek.
Ráérek.

Reggeli kérdés

Ma ki utazik el, ma
ki néz hosszan utána,

hogyan szakad vagy foszlik
a tegnapi cérnaszála,

ki fűzi tű fokába,
hány öltés kell a szívig,

hogyan verjen, míg a testet
a fű közé terítik,

hány öltés kell a színes,
a képeslap-magányhoz

fércelni annyi véget,
amennyi még lakályos,

amennyi tengerekben
a cseppet nem takarja —

hány öltés kell a szélnek,
hogyan az eget bevarrja?

Tenor, bariton

Kell egy, aki szép, és rá lehet fogni mindent.
Elmegy, visszajön, bolonddá tesz minket.

Kell egy, aki könnyű, és jólesik néha.
Rá lehet fogni azt is, hogy léha.

Kell egy, aki fél, és kérdi a holdat:
tegnap mi volt, mi legyen holnap.

Kell egy, aki sok, aki semmi és minden:
megfojt, ha nem kell, ha kéne, rég nincsen.

Kell egy, aki ég, és egy, aki lobban,
hogyan itt heverhessünk darabokban.

Harag

Haragot könnyű tartani
ujjhegyen, bordarácsban.
Sötétedik, mint őszi must,
minden cseppje hibátlan.

Minden cseppje árnyékokat
terít a puszta földön.
Szakad a fény, figyelem és
sietve összeöltöm.

Csupasz ág, száraz napsütés.
Novembervégi felleg
mélyén moco rog az idő
mióta rejtegetlek,

mióta nem nyitom a múlt
törékeny ablakszárnyát,
nem is történik semmi —
még eső sem szitál rád.

Alkalmazott grammatika

A munka helyett arra gondolok:

mennyire jólesne a szád.

Ha meglátnálak valahol,

hogyan repülnék hozzád.

Más ilyen helyzetekben is

nagy gonddal végzi dolgát.

E remek alanyok nyomán

tárgyasul az ország,

hol halni nem, csak élni kell

határok nélkül éppen,

míg mosolyogva süllyedünk

a végnélküliségben.

Friccshimnusz

Honnan is kezdjelek.
Rajz, betű, szám.
Szín, név, kor, rendjelek.
Honnan indítsam
dicshimnuszom el,
milyen fekvésből
emelkedjen zengvén:
Itt ezt és ezt a pálmát
vitted el. A vállamon.
Mint kiderült: kereszt.

Kicsit még vállalom,
némán és léhán,
majd jöhetnek az ordasok.

Utánad már egy regiment
római katona sem
volna sok.

Milyen milyen

Majd emlékezni jó lesz.
Egy árnyék. Tegyük el.

Egy hajszál, egy szelence.
Egy napsütötte tér.

Egy lépés. Egy tenyér,
erő sötétje benne,

csiszolt kő, tört üveg,
kimondhatatlan színek,

mély szakadék az égen,
ölében méla hold,

a holdon annyi emlék,
amennyi odatéved —

majd emlékezni jó lesz:
milyen milyen volt minden,

mint éjmeleg tenyérben
az ifjúság.

Miért nem

Miért nem azt, ami
legjobban érdekel:
látni és hallani
hogyan létezel –

nem hinni, tudni és
nem érteni,
nem polcról venni le,
papírból vágni ki,

miért nem annyi csak:
történt ez-az;
nem „soha még ilyen
örök-igaz”

nem ellenállhatatlan
sodrú vész,
csak mindennapos,
mint a nevetés.

Lazítás

Lehet, hogy az jó, mikor véged,
és szó sincs arról, hogy kivéded;

megérkezik, majd eloson
az alkonyati peronon,

ahonnan kigördül a múltad,
marad a frissen felvonult had:

a kockaszív, a kockaének.
A szenvedélykockák beégnek,

száll pernyecsend, a végtelenben
a gyertyasínpár összecsuppen,

a fellegekbe síp hasít
és cseppje hull a sűrű égnek,

az éj lazítja tagjait —
az ittmaradtak összenéznek.

UTCA, HÁZ

Nyitás

Idegen házban várom az éjfélt.

Béketűrően bánok magammal.

Sürget a kérdés: hol vagyok otthon.

Fújom a füstöt. Lassabban szabdal
haszontalan darabokra a csend.

Kedvelem magamban az idegent,
bár véleményét ritkán, ha osztom.

Amikor úgy érzem: betelt a mérték,
szívemben újabb kamrát nyitok.

Szép lesz a vérem. Ömleni fog.

Tárgy és tekintet

Felkel a nap, megcsillan egy pohár,
fény hull mosatlan, szép szőlőszemekre.
A hintaszék, mint széteső ereklye
messzi sarokban, érintetlen áll
egy ideje. Mióta észrevettem,
nádból fonottan, hajlott-mozdulatlan,
úgy tesz, mintha még mindig egy darabban
élne. Ezek vagyunk mi ketten:
tárgy és tekintet nyugalma, ha végre
már egyiküknek sincs rendeltetése.

Merészen

Reggel eszembe ötlük a kés.

Mennyire vékony, mennyire fényes.
Érték kicsit az élezéshez.

Nem rágondolni nagyon nehéz.
Ezen kívül most semmi gondom.

Hátha eltűnik, ha kimondom
s ígéretteljesen indul a nap:

tükörbe nézek, attól sem tartok:
a másik moccan hamarabb.

Kései lavírozás

Fölvont vitorla vége
vasmacskaszürkületben

a világ mindensége
kiküszöbölhetetlen

hínár horog hajókürt
veti-vonja a horgony

parttalan partraszállás
amit látok eloldom.

Hasadék

A víz színén időzik egy madár:
fekete, hosszú láb, lágy sárga toll.

Körötte kusza ég, sás, káka, pár
fehér teherrel úszó dús csokor.

A víz színén hullámot vet a föld
kesernyés ízét oldó levegő,

fekete hosszú percbe percet ölt
a lassan változó sugárerő;

madár halad a villogó vízen:
kettészakad a fényes végtelen.

Bioszobor

Holnap mi lesz, hogy hajlik le a fő,
hogyan feszül a nyak, a váll, a hát;
a mellkas hogyan viseli magát,
a karban hogy cikázik az erő?
A csípő ívei hogyan bomolnak,
gyomor, medence mit talál ki holnap?
Mit tesz a térd, a lábfej merre fordul?
Mi lesz, ha könnyem holnap is kicsordul,
ha nem szűnik a fojtó nevetés?
Egészben marad holnap az egész?

Voodoo

Értelme nincs, de megteszem
vetetlen ágyak, képletek
homorú álmok, gyenge szem
a bosszúság, hogy féltelek

kenyérhaj órák, szárazak
emlékezés, egy csésze tej
szórakozottan mártalak
voltál leszel voltál leszel.

Egyfelvonásos

Ketyeg az óra, bezárul a kör.
Hajszálra olyan, mint a többi.
Rendeltetését is úgy tölti be:
kicsit megvadít, kicsit meggyötör —
nem alszom el, azután ébredek,
ép ésszel bámulom a fákat,
ép ésszel élek, hullafáradt,
kétségbeesett, kétkedő leszek.

(Függöny le. Vastaps. Fény. Remek!)

Monológ

Mésző esőben, kerítés
kulccsomó, lista, cetli

biciklizár, lépcső, tűnés
sietni, nem sietni

bejárat, ajtó, forduló
négy fal egymásra sandít

illik, nem illik, ál, való
csak ne agyalnál annyit.

Folyton rettegve

Ma jégeső ver, holnap összeéget
— ha hozzá túl közel jutok — a nap.

Már szemhunyás se kell, az évet
magam mögött hagyom, és hamarabb
felejttem el a fogyó holdakat,
a tengerhez igyekvő zöld vizet,
és elhiszem, hogy semmit sem hiszek,
és belátom, hogy aki tud, az téved,

mégis folyton rettegve tartalak
karomban, mintha elveszíthetnék.

Utca, ház

Nem alhatok: megöl a félelem.
Semmim se lesz, ha rám talál a reggel;
csak utca, ház, rongy, víz és élelem,
és be is érem akkor már ezekkel,
boldog, kövér, jólöltözött leszek,
fel-alá naphosszat a placcon,
színes, akár a többi jelmezek,
ha épp nem alszom.

Á, semmiség

Egy szép napon átkeltél a vízen.
Eső szántotta végig a Dunát,
álltam a parton, bárhogyan figyeltem,
semmit sem vettem észre. A folyó
füstszerű volt, majdhogynem mozdulatlan
szememben. Könnyed hangulatban
azt fontolgattam, kinek mi való:
papírhajó a dolgok árja ellen,
vagy szélhajó, vagy torpedónaszád;

és nem gondoltam arra: semmi sem.

Parancsolat

Miért ne lopjak, miért ne csaljak.
Kivájják hitvány szívem a varjak.

Miért ne öljek, miért ne lassan,
miért gázoljak derékig gazban,
korgó gyomorral, kopogó szemmel,
örök holdkóros, szent szerelemmel?

Szállnak a lombok, nézek az égre.
Szédít a felhők szárnyverdesése.

KATASZTRÓFAKEZELÉS

Életgyakorlat

Amikor csikordul zörög
elhordja az előre
odakészített rózsát

amikor tajték jégcsatak
patkószeg hull lovak
kötőfékét csomózzák

amikor felhő gégefőn
a kémlelés heve
a szem árkát előnti

életgyakorlat halálfélelem
úton útfélen új
ismeretséget kötni.

A jó szó

Volna egy jó szavam ha szükség
volna ilyenre itt, de nincs.
Erre jönne a tincs, a kincs,
a kilincs, a bilincs, a lincs,
arra pedig a barna rög,
görög, pörög vagy dübörög
dobban vagy koppan,
aszerint hogy a ki nem mondott
szavaktól koporsómban éppen
milyen kicsire zsugorodtam.

Sörök, örök sörök

Egy sör még nem a kezdet, nem a vég.
Nem veti a keresztet rá a nép.
Egy sör korsó jövő, pohár kaland,
bohókás úttörő, brigant.

Két sör igaz barát, haver,
nem kelletti magát: vedel.
Két sör sztorik hada, csipet-csapat.
Magával rántana csapot-papot.

Három sör pedzi már a varjakat,
hogy hány ló, hány határ, hány part szakad.
Négy sör a kezdet és a nap heve,
vasvillapengetés szállong vele,

öt sörnél felmerül a Don-kanyar,
hat sörnél talpra áll a rab magyar,
hét sör hintó, hajó, tengernyi vész,
nyolc sör a kuncogás, a hencegés,

kilenc sör bökkenő, hogy hányadik,
tíz sör rezel, paráz, bujálkodik,
tizenegy sör hadar: megyek-jövök,
a többi eltakar — sörök, örök sörök.

Börtönudvar

A földöntúli államok:
beütemezett holnap.
Kicsit egyhangú már a sok
feltámadásgyakorlat.
Elmémre sajna bénító
hatással van a program.
Nem vagyok negyvenkét kiló,
csak voltam,
de halvány gőzöm sincs: mitől.
Sőt, nem is érdekel,
hogymért ennyi-annyi sör
ha most sem érlek el,
miért húsz szál sodort szivar
a foghíjas napokra,
miért érem be annyival,
hogyez tart fogva.

Jegyzőkönyv

Mondtam: kijózanodtam,
nem emlékszem rája
a katasztrófakezelő bizoccságnak

mondtam: kettőnkön kívül
senki az épületben
mire a tűzoltók kijöttek

mondtam: hiába kérik,
nem tudom összerakni,
ahhoz imádság kéne,
vagy szőlővére, vagy mi.

Intés az őrzőkhöz

A tartalékolási kézikönyvben
nem szerepel a reggel
mikor a vert sereggel
e versben kikötöttem

hiába informált a század
hiába fő szempont a béke
valami kontár félremérte
a tartalékolási lázat

ha csak ólomban, celofánban,
lemezen vagy a bankban,
hiába kérik számon rajtam:
hol mit találtam.

Fél lábon

Ki gondolná: a sors csupa
szimpla sztori.
Hogyan kell magunktól magunk
megfosztani.
Hogyan kell fél lábon
guggolni le.
Megedzeni az ént, aztán
bírnivala.

Ki gondolná: az út csupa
ihaj-csuhaj.
Fejünkről hogy csorog alá
a vaj.
Vállunkra hogy nehezedik
csak ami nincs.
Hogyan görbül, pattog, törik
a vad gerinc.

Ki gondolná: a lég csupa
szárnycsattogás.
A bennelét meg átmeneti
bérakás.
Hogyan kell ebből átmenteni —
jaj de mit?
Vagy egyszerűen
megölelni valakit?

Ábécé

Birtokba venni volna jó
az emlékezetét, a logikáját,
azután hullani szét,

birtokba venni volna jó
álmában szavait,
reggel csak cigarettafüst
árnyékát hagyni itt,

birtokba venni volna jó
a haragot, a kék
helyet, amit ütés
a bőr alatt hagyott,

birtokba venni volna jó,
lélekarányosan, birtokba
venni végre önmagam.

Harminc

Fejem fölött köröz egy légy.
Szóhoz sem jutok tőle.
Az antiszociális légy
nem jelentkezett be előre.

A légyről mindenféle jó
történet jut eszembe.
Az élet pompás felvonó,
csak megrekedtem benne.

Alattam harminc emelet
emlékknája tátong.
Rázom bele, amíg lehet,
napjaim törlőrongyát.

A török-tatár kapcsolat

Ma éjjel egy szúnyog miatt nem alszom,
bár távolról sem tettem túl magam
a jelen szerint megvívandó harcon,
nyilván továbbra is komolytalan
szögből veszem szemügyre életem.
Értelme így egészen más, ha van.

Nyilván továbbra is felégetem
magam mögött az elhagyott tanyát
és azt hiszem: a kongó végeken
rajtam kívül már nincs más, aki lát
pusztában lángot, ahogy visszanéz,
a láng között pedig saját magát,

és azt hiszem: rólam szól az egész
zümmögő-zúgó világegyetem,
hogyan én vagyok az áldás és a vész
s e szúnyogot itt mindjárt szétkenem
könnyed, komolytalan, kegyetlen mozdulattal,
mert szembeszállni nyilván képtelen.

Hadd legyek egyszer én is halálangyal,
hadd ontsak egy kis vért, az angyalát,
úgy is sajátom az, elő a karddal -
nohát, micsoda mézárulás, nohát -
leginkább mégis magamra haragszom
és rajtam kívül nincs más aki lát,

ma éjjel egy szúnyog miatt nem alszom -
vivát!

-hoz, -hez, -höz

Ragazkodom a jogaimhoz,
lakáskulcsomhoz, esti italomhoz,
a kávéhoz, a férfihez, a nőhöz.

Ragazkodom
megszületendő gyerekemhez.

Hozzád.

A csillagokhoz, mielőtt lehoznád
a magas égről őket.

Ragazkodom a hóhoz,
amint elfödi
a középkori kormos háztetőket.

A jótett helye

Volna jótetem raktáron, ha épp
volna kinek, hová, miért
erre jönne a térd, a vért,
a nemremélt, a megkísért
arra pedig a lég, a jég
mezőnyi sértett büszkeség
borul vagy omlik,
aszerint, hogy a leróvatlan
jótettek miatt mily mértékben
vagyok a lelkiekkel torkig.

Katasztrófaellenőr

Csukott redőny egy régi házon.
Szurokkal-mézzel mázolt vászon.
Kopott fatörzs az utcaszélen.
Kabátzseben hintázó érem.
Mindenki jóbarárja, senki.
Parancsra tud sírni, nevetni.

Ismer pecsétes krónikákat.
Komisz, ha úgy esik, hogy árthat.
Mennyekbe száll a déli napban.
Csapatban él, mozdíthatatlan.
Hazug, ha tartja kedve-kénye,
ha bírja eszmegyűjteménye.

Mindenhol asztalfőre ül.
Ha magányos, sincs egyedül.
Övé a csontok muzsikája.
Ritmusra hull a haja szála.
A szája széle rímre görbül.
Kinéz minden lopott tükörből.

Minden kút fenekére lát,
s nem ismeri saját magát.

KÉRDŐÍV ÁLMODOZÓKNAK

Alapdolgok

Az alma íze és az óra hangja
a fellegvonulás, a merrevagyma
a honnan fú a szél, hová sodor
mittervezel, kiveltalálkozol

a sok betű, napom velük kitöltöm
kiegyenesedik a hát a földön
a tíz ujj, két tenyér is ellazul.
Ha elaludtam, szólíts magyarul.

Mindent a kézben

Mindent a kézben
uralmunk alatt
mi az, hogy vérnyomás
torok, tüdő

uralni mindent
ki-be jár
a feldolgozhatatlan
levegő

mi az, hogy mindent
fel-le ingadoz
a lázmérőkben a higany

hány kézben tartunk
mi mindent, ha jól
önuralunk mindig
mindanyian

mi az, hogy uralom
fehér, vörös
a képből minden mást
kizár

mi az, hogy ki, ha zár
ha az a kép
hogyan bent
az csupa ösztönös

azon kívül hány csupaszív
hány csupaész, csupaerő
hány elv, igazság, tétel, ideál
hány üszkös temető?

Határeset

A hang határa és a határ hangja
kiáltáspusztá pusztába kiáltás
kitáncolás vagy visszatáncolás
a pusztá hallásunkkal még felfogható
zsivajhatáron

a hang hatása hallgatólagos
megegyezések esetében kényes
határok közt mozog a homlokig
annak alatta már hatásvadászat

a lakhatás egymás erőterében
fegyverszünet vagy szerződéses béke
ki vált szerez lop hamisít jegyet
a győztes fél mennybemenetelére?

Akár-akár

Ha nem kell hinni benne,
nem kell vallani,
bevallani,

ha nem kell halni érte,
nem kell érte élni,
rettegni, félni,

ha nem zuhan, de omlik,
se kezdete, se vége,
csak fényessége,

ha nincs neve, tárgya,
nem küld sehova,
soha,

ha nem fontos, miért van,
mikorban, holban,
meddig,

könnyű a szív, akár a vészt,
akár az áldást
pedzik?

Amit tudni kell

Álmában repülni szokott, vagy úszni.
Mennyire gyűrött három nap után.
Lehet-e csendben teát inni véle
az üveghegy túloldalán.

Mire emlékszik, ha nem is akarja.
Mire nem, ha akarja is nagyon.
Mikor lesz tetten érhető
árnyéka tárgyakon.

Mit olvas, mit eszik, mit érez,
a talpa hogyan ér talajt.
Ha könnye, vére, verítéke hull,
mi az, ami abból kihajt.

Szokott-e fölfelé, vagy messze nézni,
az új dolgoknak ad-e új nevet.
Hány világ nyelvét beszélte,
mióta született?

A mögöttes tartalom

Azért zavar a kinti zaj
mert idebent kibontom
vagy csak a dobhártyám dobol
mert nem lehetek otthon

mert minden ingóságom itt
a legszigorúbb rendben
de hol a megingathatatlan
lélek bennem

amire támaszkodva már
leírhatnám: szerelmem
anélkül, hogy azt érteném:
szeretsz, nem?

Kíváncsiság

Reggeltől estig
ordít rólam a
valamitmondanék

keskenyedik
az ésszerűség ajaka

tudni szeretném:
amit elveszíték,
ki viszi haza?

Egész nap

Zsúfolt szobában szertepattanó
marék üveggolyó a reggel.
Egész nap arra gondolok:
hányból hányat nem fedezek fel.
Piros, kék, zöld, hogyan, miért
az álom mozgóképe.
Honnan kerül az a kevés
az ébredés elébe.
Honnan kerül a gyűrt vonal
nyaktőre, szájsarokba.
az összehordott tényeket
mi tartja fogva
az odaát és ideát közötti, ismeretlen,
távoli fényt villogtató vizekben?

Párhuzam

A fáradt testben mennyi fok van,
a gyomorban vacog az éjszaka.
Az emlékezet mágneslapján
kupacba gyűl a képek vaspóra.

A higany szála tétovázik,
míg tömbház tetején gurul
és két huzal közt fennakad a nap.

Nézi az ember fáradt testtel —
nem tudja: ki szabadul hamarabb?

Türelem

Én uram egy kis gyöngédségre vágyom
százhatvanezer napja e világon
valami máriakék égi mézre
vagy málnaízű sűrű szenvedésre

egyetlen áldott mozdulatra várok
kopogtassatok már, háromkirályok
hiszen a csillag most is ott az égen.
Ha más megérte, uram, én miért nem?

Vélemény

A logikáról logikusan szólni
miközben halántékon zúg az ér
miközben tény a ténnyel összefér
s nem illik össze

a logikáról megállapítást
laza tődővel sima arccal tenni
miközben éppen nem kérdezte senki
nem ösztönözte

a logikával való kapcsolatáról
a mindennapok drága talaján
összegzést adni ha lehet kaján
mellékszövegét kihagyva

a logikáról logikusan szólni
a kötelezők tisztos ketrecében
honnan hiányzik a miért-miért nem
lépünk ki a szabadba

a logikáról nem hallgatni el
hogyan itt ha cukorból volna se kéne
hogyan szép a törvény púpozott egésze
egyéb kinek érdekel?

Szívszájszó

Amikor adott szó nem bizonyos
de bármely szó ha odaadták

amikor minden szó adott
fejemben nem járnak kapott
talált szavak vett csak adott

amikor adott szó nem kiadott
nem kiköpött kiszórt kihányt
nem kivetett kiszáradt

amikor adott szó egyszerre két helyen
aránylik az örökkévalósághoz

amikor adott szótól függ
minap mivolt és miatyánk

adott viszony ismérve: mi
a számonkérhető,
ami a szívemen a számon

kérdés csak az: adott
szívszájszóból ki él meg?

Ellenköszöntő

Ki dönti el: nekem kevés
a mélyülő semmittevés
medrében a sok zagyva kép?
Ki dönti el: mikor elég?

Mikor fog el az indulat?
Hány élhető tanácsot ad?

Hány idegen vidékre vet
az untig ismert lendület
a sorsszerűtlen szenvedés?
Mire való ez az egész?

ARANYKÜRTÖK

Elkerítve

A kertet rejti könnyű lomb,
ezért, hogy nem látsz ki belőle.

Körben rohansz és helyben állsz,
nem jutsz sem vissza, sem előre.

A kertre szörnyeteg vigyáz,
ki szörnyeteg, az sem jön erre,

csak nappal és csak éjszaka
hull, hogy figyelmed elterelje

a kertben élő többiek
lélegzetéről, illatáról,

és hull az álom, hull a hús
feledtető, mákszínű zápor.

Nem változik egy árva perc sem.
Fehéren ül a fény a kerten.

Hol a nevetés

Mint testi-lelki lágy gömbölydedek,
mindenünk puha, jó,
beteg.

Mindenünk csupa fény, meleg folyam,
szétszóródunk a föld
bugyraiban.

Szétszóródunk a kor színeiben:
isten se tudja mikor,
mennyien.

Isten se tudja, hol a nevetés
gyökere-ága, égre
hol a rés.

Elő kutatás

Lehet, hogy minden adott főben
azonos számú emlék fér el,
hogy nem görnyed alatta senki,
senki nem éri be kevéssel,
kérdés csak az: milyen a távlat,
a rész mit művel az egészszel
s mennyire pontos, tárgyyszerű
a pillanatfelvétel.

Szakvélemény

Könnyű a dolga annak, aki várni tud.
Akiben nem kelt légszomjat az alagút.
Aki örül, hogy lába, karja, szíve van.
Aki keveset, de halálos biztosan.

Könnyű a dolga annak, aki lát.
Látja a szakadék fölött saját magát.
Látja, hogy miért nem zuhan bele.
Akinek van dühe, de bír vele.

Könnyű a dolga annak, aki tenni mer.
Aki a tétthez nem tanakszik senkivel.
Aki ha lép, nem vissza vagy tovább,
mert itt is, ott is csak a pusztaság.

Fontos a pontos

Mennyi összefüggés merül fel hirtelen.
Mindenki búcsúzik, siet, hiányzik.
Nem tudom, pontosan miért
ő, miért nem a másik.

Mennyi egymásba kattanó félesemény.
Mindenki álmodik, dadog, hibátlan.
Nem tudom pontosan, miért
nem én vagyok az állam.

Mennyi előreláthatatlan ámulat.
Mindenki tisztább, jámborabb, szegényebb.
Nem tudom pontosan miért
a végszavak nem az enyémeek.

Altató

De szeretem a metsző logikát
mikor a díszleteket borogatja
zuhanak döngenek a szebb napok
az áldott virradatra

de szeretem a józanész jegét
mikor a homlokot fehérre edzi
rohan a bűvös bíbor másfelé
magát fedezni

de szeretem a fegyelem fogát
mikor újabb rovátkát ejt a csonton
szivárványszínben menten felragyog
ember mivoltom

de szeretem az álom melegét
mikor a lábujjak hegyétől indul
azzal hiteget: mindvégig marad
még azon is túl.

A gazdát bekeríti háza

Folyik az élet,
kőd utánam, köd előttem.
Gyarapodik az ismerős
sírok száma a Házsongárdi temetőben.
Gyarapodik az ismerős
hangok szél-hordta kórusa,
aminek egyszerre fehér
és égető vörös a tónusa.

Folyik az élet.
Értetlenül túrni kell,
hogyan az egyetlen biztosat
nem lehet önként megosztani senkivel,
hogyan az egyetlen biztosat
mindenki másként osztja be,
de nem tudhatja: pontosan
mi itt a legfőbb érdeke.

Változások

A távollét valódi biztonsága:
ennél jobban már nem marad
magára senki.

A szeretni vagy nem szeretni
dilemmája itt nem az ész döntése.
ki az, akit mégis, akit mégse.

A távollét mindent kiszór magából.
Nem óv meg semmitől, legfeljebb
ápol, enyhít.
A valakit vagy inkább senkit
kérdésre itt nem érvek válaszolnak.
Soha többé, vagy talán holnap.

A távollét – sokszor szerencse dolga,
hogy a szomszédba, mennybe, vagy
pokolba juttat.
A távolodó úgy hazudhat,
hogy minden, amit mond, valóra válik.
A változás nem tart sokáig.

Kémia

Mire várok, mit miért cselekszem
miből faragom új s új keresztem
miből kovácsolok magamnak ketrecet,
én, szerkezet?

Mi rejlik hitvány hősi alkatomban
hol nyikorog, hol túl olajozottan
közlekedik mindennapok kaján,
torz talaján?

Mitől függök — mindig más feladatkör
szerint vezérelt másik szerkezettől
nem tudni: itt vagy ott fogy hamarabb
a célanyag

nem tudni: itt vagy ott alakul át
képez gyanakvást, kételyt, babonát
kölcsonhatásba lép a környezettel
s az többé nem ereszt el.

Operett

Vannak fontos és roppant fontos tények.

Jelzőbóják a sáros forगतagban.

Adalékok ahhoz, hogy a fogatlan
sors már senkit sem tép meg;

vannak tömény siker-garádicsok,
vasakaratból pattintott kapuk,
villámmal írt beszédek a hazug
csillagok ellen, győztes farkasok

a neonfénytől kormos ég alatt,
irdatlan oszlopok, pillanatképek,
szakértelemmel föl vitt festékréteg,

csak a világ szélei foszlanak,
csak a világ szíve közepe vásik.

Hajszálnyi út sincs az élet taváig.

Aranykürtök

A pléhlavór, a mosogatókagyló,
eperfalomb a hátsó udvaron,
minden tetemnek egy-egy kis alom,

a biztos vég után kicsit vonagló
ízeltlábúak szíromágy alatt,

a nyárikonyhában a büntudat,
hogy a sötétség csak nevet, nevet
és ont magából kék-zöld fényeket,
földről száll égre, szénfekete porhó,
miatta hajt fejet a napraforgó,
miatta sodródik bogár, darázs feje,
játszik a szél, az éji szél vele
míg bent a házban újszülött-sután
üveghang kél a vásott zongorán,

aki az ágyon alszik rándul egyet
a párkák éppen sárkányt eregetnek.

Műfajmeghatározás

Bizonyos kor előtt az ember
mindenre hajlamos
de cselekedni nem mer.

Bizonyos kor után a szemben
kialakul a többé semmi sem
történhet szebben szűrő.

Bizonyos kor előtt a válság
annyira zűrös hogy a csatabárdot
inkább elássák.

Bizonyos kor után a fal
valahogy szublimál
ezt úgy nevezzük:
hattyúdal.

Körgyűrű

Foglalkozz azzal, ami megy magától.

Foglalkozz azzal, ami távol tőled.

Figyeld a naptól roskadó tetőket,
amíg kifogy a lélegzet, leszáll a dér,
a szőlő és a lány kenyér terül, terül,

és tiszta minden, mint a jégcsap,

török, nem olvad, jó hideg van

lent az utcán és álmaidban:

csillagporos, időtlen űr.

Mindenki tűr, tűr, tűr.

AZ ÓPERENCIÁS

Az Óperenciás

Alvás előtt a házfalak titokban
közelebb férkőznek a szuszogáshoz.
A csukott szem s az óra hangja közt
mégis olyan sok éj-sodorta lom van:

sárkányzöld pikkelyek és fényhalak,
szerteszikkasztó higanybuborékok,
hangtöredékek, szivacsos kövek,
poros melódiák, dirib-darab
haragcserepek, szerelemszilánkok,
szavak és félszavak: nehéz, hibás,
kovácsolt tervek dübörgő zenéje —

miközben minden égtáj ablakán
csendben és észrevétlenül szivárog
az álom óperenciás meséje.

Tilaka

Vannak helyek, ahova ritkán hull a fény.
Az álom végén, ébredés legelején.
Helyek, ahol nem száll az út pora,
ahonnan nem indulunk sehova.

Vannak helyek, ahol a kép kerek,
de mintha vízből volna: szétpereg
ha puszta kézzel érinteni merjük.
E helyeket a homlokon viseljük.

Asztrális

A határon túl nincsenek
színek, szagok és ízek.

Nem szólnak,
állnak rendületlenül,
egész sereg:

a teret összetartó
pálcikaemberek.

Itt pihe száll,
búcsúzkodik a század,
csontsárga nap inog vörös fonálon,

siklasz a hűvös levegőn
és árnyékok nem megy
oda utánad.

Vihar előtti

Vihar előtti csend
a hamu szürkésége
a mezők seszőke füve
ujjal mutat a zöldes égre

a horpadt hátú fellegpajta két
részén zubog a nap teje
minden más homályos, sötét
nincs veleje.

Meteor

Hosszú napok jönnek.
Nem jók és nem rosszak.
Csak a két pillantás közötti
függő idő lesz egyre hosszabb.

Kék gomolyag a nap:
nem süt, ha belenézel.
Nem sejteti veled: a föld
hogyan sodródik az egésszel.

Szél fú, por útra kél,
két fűszál összehajlik.
A magas égről kő zuhan
barázdált tengeraljig.

Természetfilm, tócsa

Az út a fák közé oson
és mind nagyobb bozót van
a lombokon túl. Hány tövis
tanúja annak: túl sokan
nem térnek vissza onnan.

Avar alatt alszik az ég
ikerdarabja: földi szem,
végigtekint a törzseken,
nézi a levegőt, amint
a zöld tüzet takarja.

Kincskereső

Keresni elveszett hazát
ott, ahol színek szövik át
az emlék nyurga testét.

Keresni nem történt csoda
helyén árnyékos erdőt,
ahol akadnak őznyomok,
magyalbokor-esernyők.

Keresni bűvös kerteket
a lassú óesztendő
vize alatt, ahol a tett
gyomlálni képtelen,

keresni álmos szurdokok
televényeiben —

mit száz gyökér fon át meg át:
keresni elsüllyedt hazát.

A fák fölé terítve

Kihagyott lélegzet után
vissza nem térő álom.

Makacs, monoton dallamok
messze futó fonálon.

A volt folyton lenni akar:
mindenki élni hagyta,

ma zümmög, holnap zakatol,
kirobban a szabadba,

megfeketül levegő,
tegnapi lesz az íze;

mi pedig csendesen fogyunk
a fák fölé terítve.

Kicsit a földön

Miért siessen végezni az ember
azzal, amihez még hozzá sem kezdett.

Nézem a napba fordult telt gerezdet:
csordultig van olajos türelemmel.

Ha senki le nem tépi, visszaadja
nedvét a levegőnek és a földnek.

Kering a pára, talán attól köt meg
a dimbes-dombos táj minden darabja,

színén a fű, méhében a tőzeg,
a lángra termett inda.

Árnyék leselkedik buzgalmainkra,
tetteink közt tüzek kergetőznek.

Miért siettetné a véget
aki a kezdetről lekésett.

Ajándék

Mi kéne — ami nem lehet:
a semmi születése
a megfoghatatlan keret
a kép egésze

egy önkéntelen mozdulat
világos rajzolatban
ahogyan éppen elakad
kikattan

a szilaj és a szigorú
kettős fonatba fogva
és minden, ami ha tudna,
lobogna.

Falevél

Zöld, sárga,
barna, szürke,
nincs.

Elmúlt idők
borzolta drága
tincs.

Élet, erő,
selyem, tollpihe,
bársony.

Smaragd, topáz,
achát függő
az ágon.

Vonalak
szövetsége,
rend.

A teremtés
követe
idelent.

Érzéki csalódás

A boldogság darab kenyér
amiből nem tudsz enni már
mert hogy lennél boldog, mikor
az jár eszedben: ehethél

a boldogság lenyelt falat
amire emlékezni jó
de akkor sem lesz az, ami
ha kifordítod önmagad

a boldogság az esti zaj
visszhangja álmvíz alatt
éjfél utáni csattanó
a szívben rezdülő huzal

tündéri foncsorfény a rend
törésbiztos üvegfalán
csak hogy az kint van
míg te — idebent.

0. A Bolond

A Vigyázat, omlásveszély!
táblák egyszercsak elmaradnak.
Egyenes út emelkedik, kétoldalt
legördül az ablak.

Kétoldalt legördül
a rosszatsejtés fóliája. Figura
kiszáll, megy, mindegy neki
hány szél cibálja,

mindegy hányszor emelkedik,
süllyed a nap. Figura
megy, szemmagasságban
a fecskék Egyiptomba tartanak.